

Szekeres István (Budakalász):

Pünkösdi levelem

Nyelvünkre, kultúránkra a végzetes határokat nem csak Trianonban, majd Párizsban erőszakolták ránk 1947-ben. Itt van az már: **KÖZÖTTÜNK IS!**

— Mi lenne, ha nyelvünk és sajátos kultúránk megszűnne létezni Hazánkban: — a Kárpátmedencében? —

— Nyolc évtized megélt ismereteimet összegezve: — Semmi...

Azon kívül, hogy a hamvainkon tovább gyarapodó szomszéd népek — némán, vagy hangot is adva: Örülnének! S épp úgy eltüntetnék létünk maradék nyomait is, ahogy már eltüntették Hazánk kétharmadában, a több mint évezredes államunk emlékezetére emelt emlékműveket; nyelvünk és kultúránk jeles személyeinek szobrait; a nyelvünkön oktató egyetemeinket, iskoláinkat, — nyelvünk ősi használatának jogával együtt!

S a már nem is rejtett gondolataikat időnként olyan térképeken is bemutatják, ahol Magyarország nem létezik! Hozzáteve még azt is, hogy: „Ez Magyarország jövője!”

S ezt tényként CSAK az éli meg személyesen, — akire sokszor rászóltak már a felmenőim kiontott vérével öntözött Hazám földjén, hogy: Ne beszéljen magyarul! Vagy ki sem szolgáltak, ha valamit magyar nyelven kértem...

— A velünk nem szomszédos népeknek pedig, — még annyit sem jelentenénk, mint az ókorban kihalt, egyik vagy másik nép nyelvének és kultúrájának megszűnése. Emléke.

Mert nyelvünk és kultúránk — csak nekünk érték, akik benne élünk; benne lélegzünk; benne dobog a szívünk, amíg csak élünk.

Mert:

Elnémulásával elnémulna minden, ami a benne élő ősi nyelvünket, kultúránkat évezredek óta él-teti, létünket meghatározza.

— Ezért, a nyolc évtized meg-és átélt ismereteimmel (és Hazám történelmének elmélyült ismeretével), fel kell tennem a kérdést a rohamosan fogyó, még maradék nyelvünkben élőknek **SZEMÉLY SZERINT IS:**

— Értéknek tartja? ősi nyelvünket és kultúránkat? S ha igen: ’

— Mit tett eddig, és mit tesz MA és a JÖVŐBEN — a megmaradásáért...?!

— Vagy csak ingyen használja? — amit NEM INGYEN kapott! Mert mindennél súlyosabb árat fizettünk érte!

Eleink és felmenőink csontjaival bevetett, vérükkel öntözött ez a föld! a Kárpát-medencében, — ahol nyelvünk bódító szépsége, virágzó csodáival — ugyan még létezik, de...

— Meddig létezik...?!

Az elmúlt évezredben a keresztény Európát (is) védő háborúink után, a még nyelvünkben élő maradék népünket, immár egy évszázada, több mint évezredes nyelvünket megtartó államával a Nagy-Trianon kastélyban, majd 1947-ben Párizsban, — ismét szétosztották szomszédaink között. A nyelvünkben élők harmadát, jog és tulajdon fosztottá tették!

A nyelvünkben és kultúránkban élők részaránya, a már enyhén gyarapodó 54,6%-ról, egy évszázad alatt, majdhogy megfeleződött Hazánkban, a Kárpát-medencében!

—Ezért — ne legyünk önhittek! Ne éljünk illúziókban! Mert nem maradt más lehetősége megmaradásunknak, minthogy: — Ismét és ismét, végig gondoljuk nyelv és kultúrávesztő történelmünket! Hazánk — és felmenőink csontjai felett!

— Kik, és mikor vétettek (és vétenek ma is!!!) a nyelvünkben élők megmaradása ellen! Mert

múltunk tanúságában, és jelenünk cselekményeiben van — a jövőnk!

Ősi nyelvünkben és kultúránkban megmaradásunk, — vagy végleges elhamvasításunk, amelyben egy évszázada: BENNE ÉLÜNK!

Elénk tárva, hogy adott lehetőségeink és — egy évezred pozitív példaképeinket követve, — mi is ÖNZETLENÜL úgy cselekedjünk, ahogy ŐK cselekedtek!

— Az oszthatatlan NYELV és HAZASZERETET sohasem állt, és sohasem állhat, az önző, irigykedve gyűlölködő, EGYÉNI és OSZTÁLYÉRDEKEK hatalmi szolgálatában!

Mert:

„Hányszor támadt tenfiad
szép hazám kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvedre!”

— Ezek a sorok ma, — még igazabbak, a trianoni és párizsi „békediktálók” által határokkal szétzaggatott, nyelvünkben élő maradékainknak! — mint valaha!

Mert nyelvünkben MEGMARADÁSUNKHOZ a „békediktálóktól” segítséget soha nem kaptunk! — és nem is várhatunk. Sőt...

Ország-maradékunk nyelvében élőkre hárul a MÉRHETETLEN FELELŐSSÉG! — hogy csontjainkkal bevetett, vérünkkel öntözött, szétszaggatott Hazánkban, — a még nyelvünkben élők nyelvünkben maradását, mindig! — minden lehetséges módon és eszközzel segítsük!

Mert szétszaggatott népünk elszakított harmadán, HALÁLIG HŰ SZOLGAKÉNT — csak mi segíthetünk!

— Ne ingyen használjuk a LÉTÜNKET és ŐSI KULTÚRÁNKAT ÉLTETŐ gyönyörű nyelvünket! Mert: Petőfi, Ady, József Attila, és még hosszan sorolható, költőink, íróink nyelve, — csak az egyéni és közösségi áldozatvállalások egységében maradhat meg Hazánkban, a Kárpát-medencében!

— Ezért, nincs ma nagyobb hazafias tett annál, hogy minden anyagi és szellemi segítséget — és lehetséges jogi védelmet — megadjunk, a még nyelvünkben élők elszakított harmadának!

Csak a sziklaszilárd, közös megmaradás érdekére épített összefogás — mentheti meg! — a nyelvünkben és műveltségünkben élésünk lehetőségét. S az, hogy joguk legyen arra is szétszaggatott nemzetrészeinknek: KIKRE BÍZHATJÁK a nyelvünkben élésük minden eszközzel segítő feladatát!

Mert — a NYELVÜNKBEN ÉLŐ NÉPÜNK ÉS KULTÚRÁNK MEGMARADÁSÁNÁL fontosabb nem LÉTEZHET, NEM LÉTEZIK!

S akik nyelvünkben élve nem érznek a megmaradásához semmi felelősséget, és megmaradásunk ellen használják:

— ÉRDEMTELENNÉ LETTEK A HASZNÁLATA JOGÁHOZ IS!

Mert e világon ingyen: — semmi nem adatik! Csak a tolvajoknak és rablóknak! S ez így igaz, a nyelvünket érdemtelenül használókra is!

— Erdélyben és a Felvidéken sikerült a megszüntetettek helyébe, ismét magyar oktatási nyelvű egyetemet és több középiskolát létesíteni „anyaországi” segítséggel. Az elvett, elrabolt állampolgárságot visszaadni mindazoknak, akik kérték, s nem tiltja meg részükre a jogfosztó utódállamuk! — hogy nyelvünkben és lélekben ismét eggyé, együvé lehessünk.

Mert:

Nyelvünk megmaradása a Kárpát-medencében, csak nyelvünk, igaz történelmünk, és kulturális hagyományainkat szerető, önzetlen, tevékeny szolgálaton alapulhat, — amely NEM az irigységre, öncélú hatalomra, és nyelvünk megmaradásának szolgálait rágalmozó gyűlöletszításra épül! —

— Még több segítséget kell adni népünk elszakított, évezredek jogaitól és javaitól megfosztott harmadának! — ahogy Ők is kiálltak 1956-ban a forradalmunk mellett! s oly sokan adták bitófán életüket Erdélyben is a remélt szabadságunkért.

Térjen vissza az a szép emlékű néhány nap örökre, ami az 1956-os forradalom ifjúságát, — a bátorságunkat jellemezte! S ne elárulóink szellemi utódai legyenek példaképeink!

Legyenek követendő példaképeink azok, akik három-négy gyermek felnevelésével is védték s védik ma is nyelvünk megmaradását. Anyagi helyzetüktől majdhogy függetlenül. Mert:

„Látom, mit ők nem láttak, mert kapáltak,
öltek, öleltek, tettek, amit kell.”

De, — tesszük mi is? — amit kell...?! —

— Tudom, — hogy szinte REMÉNYTELENÜL ÍROM levelem sorait.

Oly sokan tagadják már meg a jogfosztott, MÉG NYELVÜNKBEN ÉLŐK elszakított harmadát!

De NÉPMARADÉKUNK HAMVVEDRÉBEN: — MÁSKÉPP NEM TEHETEK!

MERT MA a végzetes HATÁR: Már nem csak a Trianonban és Párizsban meghúzott határvonalakon húzódik.

ITT HÚZÓDIK végzetesen, a Trianonban és Párizsban elszakított, még nyelvünkben élőket SEGÍTŐK, — és a SEGÍTŐK gyűlöletére uszítók között.

A KÉT BÉKEDIKTÁTUMNÁL IS SOKKAL VÉGZETESEBBEN!

2021. 05. 22.